

— Poe! riep de snoever op minachtende toon. 't Gerecht van Aalst! Maar, mijn waarde buurman, dat gerecht vermag zo goed als niets. Ware ik nog twintig jaren jonger, 't zou rap gedaan zijn met die rovers en moordenaars. Helaas, als een mens oud wordt! Och, de moed zit er bij mij nog wel in, maar 't lichaam verslijt vlugger. Doch 't gerecht belooft veel, volbrengt echter weinig. Dat zult ge met mij moeten bekennen?

— Hierover verschillen wij van mening, heer Wellens, hernam Godfried. In de rampvolle dagen van de roof der kleine Beatrix...

— Ha! die dag toen ik een twintigtal bandieten, welke mijn huis wilden plunderen, met bebloede kop deed afdeinzen, onderbrak de pocher. Wel, wel, mijn zwaard trilde in mijn vuist, beschreef bliksemsnel bogen links, rechts, voor- en achteruit; mijn zwaard werd gehanteerd door een Wellens, en, met uw verlof, liefvallige mevrouw, mijn geslacht was ten allen tijde beroemd voor zijn dapperheid en krijgsmoed.

— Welnu, hernam van Meerdal, in die bange dagen heeft het gerecht van Aalst ons onschatbare diensten bewezen, zodat wij ons dochttertje terug vonden.

— Ha, mijn bloed kookt, als ik aan die dagen denk, declameerde de oude heer. Het was hard voor ons, edelen, te moeten ervaren, dat het gemene volk, zijn onheilige handen sloeg aan een adelijke spruit. In trouw, waren alle edelen als gij en ik, we zouden onze rechten in de maatschappij wel weten te handhaven. Verbeeld u dat die laaggeboren woekeraars uit Aalst het wagen durfden mijn slot onder de hamer te brengen, in plaats van het op prijs te stellen, dat ze aan ons geld mogen lenen. Ik ben u dankbaar, dat ge mij de gelegenheid geschonken hebt de bezitting mijner vaderen uit de klauwen van het plebs te redden. Verbeeld u, dat een dorper, een koopman, kortom een gewoon menskenkind, zich zou vestigen in de huizinge der Wellens! Ware 't niet om mijn voorouders in hun graven van ergernis te doen omkeren.

— Och, dat gevaar is nu gelukkig voorbij, sprak de gravin.

— 't Was mij zoet, mevrouw, te mogen ervaren, dat de adel nog eensgezind is. Zo moet het ook zijn. Weldra zal ik in de gelegenheid wezen die ereschuld te voldoen. Toen ge Dorothea op uw kasteel gastvrijheid boodt, toen werd mijn vaderhart aangenaam getroffen. Op de steun van Wellens moogt ge altijd rekenen. En moesten die slechte kerels, welke weer in onze streek verblijven, het durven wagen uw muren te naderen, een toon van uw alarmklokje zal voldoende zijn, om mij met mijn slagzwaard te doen toesnellen en u van die gewetenloze schurken te verlossen.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt.

— Binnen! riep de heer des huizes.

Martin de oude, trouwe dienstknecht trad in de kamer.

— Wat is er? vroeg de graaf vriendelijk.

- In de hal staat een knaap, die u dringend wenst te spreken.
- Wie is hij?
- Hij weigert zijn naam te zeggen.
- En gij kent hem niet?
- Neen, heer graaf.
- Wonderlijk! Maar ik zal komen.
- Godfried, wees op uw hoede! kreet Aleida. Die man heeft misschien kwaad in de zin.
- Voorzichtigheid is raadzaam, verzekerde Wellens.
- Een knaap! hernam de graaf.
- Van nauwelijks zestien jaren, voegde Martin er bij. Hij ziet er angstig en gejaagd uit.
- Ja, zo zijn die kerels altijd wanneer ze een misdaad willen plegen, beweerde de bewoner van 't Wolvenhol op geheimzinnige toon. Waarde buurman, laat mij u vergezellen. Ik zal een grimmig gezicht trekken en dat is reeds voldoende, om de stoutmoedigste op de vlucht te jagen.

Martin glimlachte.

- Spot ge met mij, vlegel! stoof Wellens op.
- Verre van daar, antwoordde de dienaar vrijmoedig.
- Waarom lacht ge dan?
- Ge vergist u, heer Wellens, ik lach niet.
- Of twijfelt ge aan mijn moed?
- Niet in 't minst, integendeel.
- Weet, dat mijn zwaard menige vijand in 't zand deed bijten, dienstknecht!

— We zullen die knaap hier ontvangen, besloot Godfried, met moeite een glimlach onderdrukkende. Breng hem hier, Martin.

— Die knechten van heden zijn brutaler dan dezen uit mijn jeugd, vervolgde Wellens.

— Wij mogen over ons personeel niet klagen, zei Aleida.

— In 't geheel niet, bevestigde haar echtgenoot.

— Die Martin lijkt mij anders toch een onbeschaamde vlegel, die de afstand tussen laag- en hooggeborenen niet in 't oog houdt.

— Trouwer man is er in de wereld niet, wedervoer de gravin. Hij zou voor ons zijn leven laten.

Het binnentreden van de zonderlinge bezoeker maakte een eind aan dit gesprek.

De lezer vermoedt reeds, dat Raymond zich op 't kasteel aanmeldde. De zoon der zinneloze stond verlegen bij de deur.

— Wie zijt gij? vroeg van Meerdal.

— Mijn naam is Raymond Ammens.

— Hebt gij een boodschap voor mij? hernam de graaf.

— Ammens..., herhaalde de gravin, die naam heb ik nog gehoord.

— Ach graaf, gravin, ik ben een slecht mens, een misdadiger!

— En durft ge dan hier komen! riep Wellens. Ge zijt hier om te bedelen zeker? Wel, manneke, ge valt juist in goede handen. Sijder en beef, Wellens staat voor u, ge kent die naam, hein!

— Heer Wellens, ik bid u, onderbrak de graaf.

— Och, waarde buurman, bekommer u niet om die vagebond. Ik zal hem in een kelder van mijn slot steken, tot 't gerecht hem afhaalt. Allo, schelm, op, mars naar 't Wolvenhol!

— Ik moet de graaf spreken! riep Raymond wanhopig.

— Niets te spreken, baanslijper, dag- en gelddief, zonnekijker, mee naar mijn slot.

— Heer Wellens, sprak Godfried op besliste toon, deze jongeling komt om mij te spreken. Ik verzoek u dringend hem aan 't woord te laten.

De snoever keek op zijn neus, maar beheerste zich toch, wel wetende dat er met zijn waarde buurman niet te spotten viel.

— Welnu? vroeg de kasteelheer aan de ongelukkige jongeling, die met een onthutst gelaat naar de grond staarde en zenuwachtig zijn pet in de handen ronddraaide.

— Ammens! riep de gravin. Zo heet ge immers?

— Ja, mevrouw.

— Was uw moeder de goede vrouw, die in de hut bij 't bos woonde?

— Ja... ach, ik ben zo slecht, zo diep gezonken!

— En waar is uw brave moeder nu?

— Ik durf schier niet te antwoorden.

— Is uw moeder dood?

— Neen, mevrouw.

— Men heeft mij verteld dat ze haar woning ontvlucht was.

— Ja, mevrouw, op zoek naar mij, om haar ongehoorzaam en verdorven kind van de slechte weg terug te halen. Helaas, helaas... ach moeder... ik heb u in de ellende gebracht... en de wanhopige jongeling barstte in tranen los.

— Veinzerij, om geld te kloppen of erger nog, om te komen bespieden, riep Wellens, die van ongeduld in zijn zetel had zitten beven.

Een blik van Godfried was voldoende om de oude heer tot kalmte te brengen.

— Neen, vervolgde Raymond, ik kom niet als spion, maar als een berouwvol zondaar. Ik wil niet langer de handlanger zijn van Jan De Lichte.

— Van Jan De Lichte? herhaalde van Meerdal. Ongelukkige, hebt gij bij de roversbende gediend?

— Ja, heer graaf, helaas...

— Van Jan De Lichte! bulderde Wellens. Dan zijt ge mijn gevangene. Allo, bandiet, moordenaar...!

— Buurman, wees kalm, hij komt om mij te spreken, hernam de graaf ontstemd.

— Hij is een moordenaar...

— God zij geloofd, mijn handen zijn niet met bloed bevestigd!
riep Raymond hartstochtelijk. Ik heb nooit een mens gedood. Niet,
dat ik mij wil verontschuldigen, neen, ik ben een ellendeling, want ik
heb door mijn schandelijk gedrag mijn moeder in 't... ach, ik durf
het niet bekennen... en toch, ik moet... in 't zinnelozengesticht ge-
bracht!

— Wat! zei de gravin verschrikt, is uw moeder in 't zinnelozen-
gesticht?

— Helaas, helaas! Maar, heer graaf, ik heb mij afgekeerd van
de bende en daarom kom ik u waarschuwen.

— Hebben de schelmen 't op mij gemunt? vroeg Godfried op
kalme toon.

— Ja, heer graaf. Zaterdagnacht willen ze inbreken en uw kasteel
in brand steken.

De gravin slaakte een luide gil.

Wellens eveneens. De dappere, moedige Wellens zag bleek als
de dood.

— En komen ze naar 't Wolvenhol ook? vroeg hij stotterend.

— Vertel nu eens geregeld, hernam de graaf, wat ge van dat
plan weet. Zet u daar neer, vervolgde hij minzaam, een stoel aanwij-
zende. Gij zijt dus Raymond Ammens en waart lid der roversbende?

— Ja, heer!

— Waar huist die bende?

— In een hol ongeveer twee uren van hier.

— Is de kapitein er ook bij?

— Nu zijn ze allen weg, maar komen Donderdagavond terug.

Dan houden ze vergadering.

— Om de aanslag tegen ons nader te bespreken?

— Ja, heer.

— En wanneer komen ze hier? Zaterdag, zeide ge?

— Ja, heer.

— Moest gij dan niet mee op reis?

— Neen, ik was aangewezen om wacht te houden.

— En waarom zijt ge zo eensklaps van gedachten veranderd?
vroeg Godfried ernstig, de jongeling vlak in de ogen ziende.

— Reeds lang stak mij 't leven onder de rovers tegen. Gisteravond
doodde de kapitein een mijner gezellen.

— Spot hij dan met een menschenleven? riep de gravin sidderend.

— Mijn maat sprak tegen en werd door De Lichte verwurgd.

— Schrikkelijk! kloeg Aleida.

— Toen werd mijn afkeer nog heviger, vervolgde Raymond. Ik
bracht een slapeloze nacht door, werd fel door mijn geweten gekweld
en verfoeide mij zelf.

— Een ontwaakt geweten, merkte de graaf op. Jongen, ge moogt
de Hemel loven.

— Deze morgen, vertelde de jongeling verder, hoorde ik dat mijn moeder zinneloos geworden was. Na het vertrek der rovers, begaf ik mij naar de stad.

— En hebt ge uw moeder gezien? vroeg de gravin medelijdend.

— Ach, mevrouw, in die sombere cel heb ik de hevigste folteringen ondergaan. Dat wederzien mijner ongelukkige moeder greep mij zo aan, dat ik eensklaps besloot mij aan 't gerecht over te leveren. Bijtijds bedacht ik nog, dat gij in gevaar verkeerde. Daarom kom ik u nu waarschuwen en zal mij straks gevangen geven.

— Ik zal u naar Aalst geleiden, zei Wellens, die zich reeds in 't vooruitzicht, een gevangene door de stad te voeren, verheugde.

— Neen, wedervoor de graaf, ge blijft hier op het slot, Raymond. Maar vertel mij, wat hebben de schelmen al bepaald voor Zaterdag avond?

— 't Plan is nog niet in bijzonderheden geregeld. De kapitein sprak van geld stelen en het slot in brand steken.

— God zij gedankt, dat Hij het hart van deze jongeling bekeerd heeft! zei Aleida met de ogen hemelwaarts geslagen. Welk een onheil hangt boven ons hoofd?

— Vrees niets, sprak haar echtgenoot op geruststellende toon. We zullen de nodige maatregelen nemen, om de bandieten onschadelijk te maken vóór Zaterdag. Donderdag dus komen ze terug?

— Ja, heer graaf.

— Maar als ge niet op uw post zijt, zullen ze argwaan krijgen en de vlucht nemen.

— We zullen hen opwachten! snoefde Wellens. Ik sta met mijn slagzwaard voor het hol van die hellewichten en geen enkele ontsnapt mij.

— In alle geval, hernam de graaf, we zullen wel de nodige maatregelen treffen, om voor goed een eind te maken aan de geweldenarijen! Zoudt gij er tegen opzien, Raymond, om voorlopig in het roververblijf terug te keren?

— Neen, heer graaf. Ik ben bereid alles te doen, wat ge van mij verlangt.

— Goed zo! Moest ge hier blijven, ge zoudt kwaad vermoeden kunnen opwekken, want wellicht heeft Jan De Lichte hier nog andere verspieders achtergelaten.

— Ja, heer, in het «Vliegend Hert».

— In dat armzalig kroegje in 't bos?

— 't Zelfde. Daar verblijft de spion van de roverkapitein of liever zijn boodschapper. Hij zal wel eens in 't hol komen. Zo hij mij niet vindt, gaat hij natuurlijk zijn baas verwittigen. 't Is dus 't beste, dat ik mijn rol voortspeel, hoe zwaar 't mij ook valt.

— 't Gerecht zal u genadig zijn, als gij het op het spoor der schelmen brengt.

— Ach, voor mij is geen genade meer. Mijn arme moeder! kloeg Raymond op wanhopige toon.

— Bij God is altijd vergeving, verzekerde de gravin. Hij heeft uwe ogen geopend en uw geweten wakker geschud en zal Zijn werk voleindigen. Doe boete en bedenk dat dit leven slechts een voorbereiding is voor de eeuwigheid.

Diepgeschokt en toch met een sprankel hoop in 't harte, verliet Raymond het kasteel.

— Een wonderlijk bezoek, zei Godfried.

— God geve, dat deze maal de booswicht voor goed gevangen worde!

— En hij niet meer ontsnappe als in Deinze, hernam haar gemaal.

— Komt hij in bereik van mijn zwaard, met één slag scheid ik zijn vermaledijde kop van zijn duivelslijf, voorspelde Wellens.

— Een ernstige waarschuwing, sprak Godfried tot zijn snoeverige buurman. Duid ze mij niet ten kwade. Spreek tot niemand een woord over 't gebeurde, wij weten niet, wie we kunnen vertrouwen en een verkeerd woord kan alles bederven.

— Wees gerust, ik neem deze zaak op mij. Ha, het land zal mij dankbaar zijn, dat ik het van die booswicht verlost heb.

— Ik verzoek u dringend niets te ondernemen zonder mijn kennis, sprak de kasteelheer half boos.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik verplicht ben afscheid te nemen, hernam de oude heer. Mijn dochter zal naar mij verlangen.

Tot groot genoegen van het echtpaar, trok de pocher weg.

Op het voorplein maakte Wellens nog wat ruzie met het personeel.

— Is mijn koets nog niet ingespannen, dagdief? riep hij dreigend tot Martin.

— Dat is mijn werk niet.

— Wat, brutale rekel...

— Hoor eens hier, heer Wellens, ge hebt het recht niet over mij te gebieden.

— Vlegel, luiaard, gaapmond, buikvuller, goed-lever, barstte de vertoornde bewoner van 't Wolvenhol los, dat is ongehoord!

— Ik zal u met gelijke munt betalen, snoever, grootspreker, babbelwif, papieren edelman, vogelverschrikker, kale jonker, vermomde bedelaar, riep Martin, oprecht toornig.

— Weg of ik sla u de dwaze kop in! tierde de ander zijn stok opheffende.

Maar de dienaar ontrukte hem zijn wapen. Gelukkig was Martin zo medelijdend om Wellens te ondersteunen, anders ware hij gevallen.

— Hier hebt ge uw stok terug, sprak de knecht. Ge ziet wel, heer, dat ge niets boven uw krachten moet ondernemen. Ge kunt nauwelijks op uw benen staan en wilt mij bevechten. Ha! daar komt uw versleten bommelkas, kruip er maar gauw in en trek naar uw Wolvenhol. Hoe minder ge u hier vertoont, hoe beter.

Wellens zag bleek van drift. Maar Martin duwde hem zonder plichtplegingen in het rijtuig, sloeg het portier toe en deed de koetsier een teken, dat hij wegreiden kon.

De snoever kwam in boze stemming thuis; de oude meid kreeg een groot deel van 't onweer, maar ook de zieke Dorothea moest heel wat boze opmerkingen horen, welke ze echter met engelachtig geduld verdroeg.

NEGEN EN ZEVENTIGSTE HOOFDSTUK.

NOG DE ZIGEUNERS.

De Zigeuners of Egyptenaars, of Bohemers, Heidens, zoals de rondzwervende vreemdelingen, de mandenvlechters, koordedraaiers, vertinners genoemd werden, brachten angstige dagen door. Men vervolgde hen zonder genade. Sedert men wist dat vele dier gasten leden van Jan De Lichte's bende of verspieders en verhelers van de roverkapitein waren, stonden ze bloot aan de woede van 't volk en de gestrengheid van 't gerecht.

Reeds merkten we op, dat deze zwervers in alle eeuwen met wreedheid behandeld werden.

Korte tijd voor het tijdstip, waarvan wij vertellen, had Karel VI een plakkaat uitgevaardigd, waarbij de Egyptenaars geboden werd binnen de vier dagen het land te verlaten. De onwilligen zouden gebrandmerkt worden. Vond men hen dan nog binnen de grenzen, dan moest de overheid ze zonder vorm van proces ophangen. In de eerste tijd werd het plakkaat uitgevoerd. Maar in de jaren, toen Jan De Lichte en zijn handlangers zo lang ongestraft roofden en moordden, werden ook de Egyptenaars met rust gelaten.

Maar nu 't gerecht paal en perk wilde stellen aan de bandietenstreken, moesten ook de rondleurders het weer ontgelden en schier elke dag werden er gevangen genomen.

Twée medeplichtigen van Jan De Lichte kwamen op het dorp Denterghem, de dag van Raymond's bezoek op van Meerdal's slot.

Ze begaven zich in een herberg, hopende 't een of ander te vernemen, dat hun dienstig zijn kon.

— Goede avond, groette de waard vriendelijk, zet u neder en rust wat. Ge schijnt van ver te komen.

— Van Gent.

— 'k Zou er niet gaarne meer heengaan, deze avond.

— 'k Geloof het wel. Geef ons een glas brandewijn.

— Moet ge nog verder?

— Ja.

— 't Is niet veilig op de baan, vertelde de kastelein.

— Niet?

— Neen, mannen, er zitten Egyptenaars in de buurt. Een uur geleden trok er een grote bende door het dorp. Ze hebben bij de bakker de winkel leeggeplunderd. De veldwachter kwam er tussen maar liep een geduchte rammeling op. Ik had mijn deur gegrendeld en mijn vrouw kookte een grote ketel water.

— Waarom?

— Wel, hadden de schelmen mijn deur willen openbreken, dan zou ik hun het heet water door het dakvenster over de kop gegoten hebben.

— Geen slecht gedacht.

— Ze durven alles, weet ge! En een mens verliest niet gaarne zijn have. Men moet er hard voor werken.

De bandieten bleven niet lang. Na een minzame groet trokken ze weg.

— We zullen de Egyptenaars opzoeken, zei de een.

— Ja, sprak de ander. Misschien zijn er wel bekenden onder en kunnen wij een voordelig stukje uithalen.

— Misschien.

De schelmen vonden een halfuur later de bende in een bosje. De ouderen zaten neergehurkt op een grasboord, de jongeren vermaakten zich met hun dolle dansen.

— Wie zijn daar? schreeuwde een stoere kerel, waarschijnlijk de aanvoerder van het troepje.

— Goede vrienden! zei een der rovers.

— Ah, ik ken er een van, hernam de hoofdman. Heren van Jan De Lichte, nietwaar?

— Juist.

— En hoe stelt de kapitein het?

— Uitstekend!

— Is 't waar dat men hem te Deinze bij de kladden had?

— Och, een daagje heeft men hem gehouden, zo eens om hem aan 't volk te laten zien.

— Voor ons wordt het gevaarlijk.

— Voor ons ook.

Op dit oogenblik kwam een knaap op de aanvoerder toe en bleef eerbiedig voor hem staan.

— Lowan? zei de grote man vragend.

— De burgemeester van het dorp heeft soldaten uit de nabijgelegen stad onthoden, om ons te doen aanhouden. Tegen tien uur worden ze verwacht.

— Dan moeten we er rap van door trekken!

Een stokoude vrouw hoorde de laatste woorden van de hoofdman.

— Rap, rap? mompelde ze, mijn oude benen raken versleten.

— We zullen de oude wet der Zigeuners toepassen, riep de aanvoerder. Gezellen, deze mere kan niet meer treden en we moeten voort,

vlug als de wind. Haar achterlaten in de handen der vervolgers, dat laat onze wet ons niet toe.

— Onze mere kan niet meer treden? klonk het opgewonden in 't rond.

— Kruip in, kruip in! schreeuwden anderen.

De grijze vrouw sidderde over al haar leden.

— Genade, genade! smeekte ze.

— Kruip in, kruip in! tierde men luider nog.

Dan zagen allen naar hun aanvoerder.

— Kruip in! sprak deze beslist.

Enige jonge mannen grepen spaden en schoppen en begonnen haastig een kuil te graven.

Het oudje weende wanhopig.

— Laat mij leven! kermde ze. De vreemdelingen zullen meer medelijden hebben dan gij!

— Onze wet verbiedt ons de ouden van dagen in de handen der vreemdelingen over te geven, zei de aanvoerder.

Weldra was het graf gedolven.

— Onze mere kan niet meer treden, klonk het weer.

De Egyptenaars stelden zich in een kring rond de groeve. Aan een zijde lieten ze een opening. De hoofdman vatte het oudje bij de arm en wierp haar, ondanks haar tegenstribbelen, in de kuil. Onderwijl zongen de anderen, daarbij woest dansende:

— Kruip in, kruip in, ge zult zalig wezen! Onze mere kan niet meer treden! Kruip in, kruip in, ge zult zalig wezen, mere!

De aanvoerder wierp enige geldstukken en een kant zwart brood in de kuil, in de mening dat dit de reizigster naar de eeuwigheid dienstig kon zijn.

De Zigeuners dansten nog sneller en woester; steeds schriller klonk hun geroep.

— Kruip in, kruip in, ge zult zalig wezen. Onze mere kan niet meer treden!

Het oudje, dat niet vlug genoeg was om de bende te volgen, moest dus sterven. Deze wrede gewoonte om zich van de bejaarde mensen te ontdoen, komt zelfs in onze dagen nog voor bij de heidense volkstammen.

Weldra deed de aanvoerder een teken.

Plotseling werd het gedans gestaakt. Ieder weerde zich om ter rapst, teneinde de kuil te vullen. Niemand bleef achter, niemand verzette zich tegen de gruwelijke misdaad, niemand lette op 't gekerm of 't gesmeek der ongelukkige, die wanhopig de armen omhoog hief.

't Duurde niet lang of 't grijze hoofd alleen stak nog boven de aarde. 't Verwongen gelaat, noch de starende ogen, waaruit de doodsangst de beulen tegenstraalde, noch de noodkreten waren bij machte de heidens ook maar in 't minst te ontroeren.

De twee rovers aanschouwden dit afgrijselijk toneel met hevige belangstelling.

— Ze maken hier kort spel met de ouden, zei de een.

— Jan De Lichte zou dat ook doen, verzekerde de ander. Herinnert ge u Pier de bezembinder nog?

— Zwijg! Die diende ook voor niets meer, en moest daarom aan de kant, juist zoals zijn wijf.

— Zie, 't is afgelopen. Nu dansen ze op de vers gevulde groeve.

Inderdaad, op de kuil der levend begravenen vrouw, sprongen de Zigeuners rond, en hieven daarbij een zonderling en geheimzinnig lied aan (1).

— En nu, riep de hoofdman, vlug als de wind verder. Anders liggen we morgen op de pijnbank!

— Voort, ja! schreeuwde een man, die, ofschoon bejaard, nog rap ter been was. Voort! of ge wordt op schrikkelijke wijze gefolterd. In mijn schouder draag ik nog het brandmerk van de beul.

De bende pakte alles bijeen en begaf zich enige ogenblikken later op weg.

Plotseling knalden vier, vijf schoten. De hoofdman viel stervend neer.

— Verraad! gilde een der handlangers van Jan De Lichte.

— Zwijg! zei de ander. Laten we ons overgeven en zeggen, dat we in handen dezer heidens gevallen waren.

— Ja, kom, wij snellen naar de vijanden toe!

Weer werden schoten gelost. Enige meisjes slaakten een luide gil, vloden weg, maar stortten bijna onmiddellijk op de grond.

De verwarring was onbeschrijfelijk. De vrouwen kermden, de mannen braakten verwensingen en grepen naar hun wapens. Maar wat vermochten messen en dolken tegen de pistolen der aanvallers?

De twee rovers lieten zich voor de boeren, die van achter de struiken opdaagden, op de knieën vallen en baden om genade.

— Wij zijn geen Egyptenaars! riep de een.

— Wij zijn Vlamingen als gij! tierde de andere.

Het vuren hield op. De Zigeuners drongen tegen elkander aan en boden geen weerstand.

— Geef u over! beval de veldwachter, die de dorpelingen aanvoerde.

De Egyptenaars smeekten om kwartier.

— We zullen u niet doden, hernam de man der wet, tenminste zo ge daar rustig bij elkander blijft.

De boeren vormden nu een wijde kring rond hun gevangenen

(1) Dit wrede gebruik om zich van de ouden te ontdoen bestond onder de Egyptenaars. Van dit gebeurde te Denterghem is de herinnering in Vlaanderen bewaard gebleven.

en verbeidden de aankomst der soldaten.

De twee rovers stonden in deemoedige houding voor de veldwachter.

— Vanwaar komt gij? vroeg deze.

— Van Gent, antwoordde de eerste.

— Wij zijn eerlijke kooplieden, beweerde de tweede.

— Daar straks zijn deze lieden in mijn herberg geweest, verzekerde een man. Ik waarschuwde hen nog voor de heidens. Maar nu bemerk ik, dat ze toch in de handen van die schelmen vielen.

— Zij eisten een losgeld, loog een der schelmen.

— We hadden niet genoeg bij ons, sprak de ander.

— 't Is niet waar, schreeuwde nu een der Zigeuners. Deze mannen zijn handlangers van de roverkapitein Jan De Lichte!

Een der bandieten, wel begrijpende, dat zijn lot nu beslist was, maakte van des veldwachters verrassing gebruik, om de politiedienaar omver te werpen en ijlings de vlucht te nemen. Enige schoten, die achter hem gelost werden, misten hun doel. Zijn gezelschap wilde zijn voorbeeld volgen; maar twee jongelingen grepen hem vast en duwden hem in de kring terug.

— Laat hem lopen! bulderde de man der wet, de eerste rover bedoelende. Let op de Zigeuners! Ze willen van deze gelegenheid gebruik maken om ons te overrompelen.

Inderdaad, op 't oogenblik der vlucht, toen alle boeren de ontsnapte naooogen, sprongen de heidens voorwaarts. Een hunner viel met doorboorde borst neer. Een ander ontving een hevige slag van een dorsvlegel, die zijn schedel verbrijzelde. De overigen hielden zich nu weer rustig.

— Ha, gij eerlijke koopman! zei de politieman honend tot de overgebleven rover; nu kunt ge de komst der soldaten afwachten. Vooruit, voeg u bij die heidens; dan kunt ge samen naar de stad trekken!

Het groot vuur der Zigeuners verlichtte dit zonderling schouwspel.

De gevangenen mompelden ondereen. Waarschijnlijk vrouwen zij iets kwaads. De veldwachter vermoedde het, want dreigend riep hij:

— De eerste keer, dat iemand zich verroert, schieten we in de hoop!

Opeens stormden de Zigeuners, vrouwen zowel als mannen naar de bewakers. Schoten knalden, doch slechts een werd getroffen: de rover van Jan De Lichte. Een geduchte worsteling ontstond. De vrouwen krabden met hun nagels de boeren in 't gelaat, de mannen staken met messen of dolken. 't Ging er wreed toe.

Eindelijk was 't gevecht afgelopen.

De veldwachter, die zelf ernstig gekwetst was in de arm, blikte rond zich.

Drie Zigeuners waren dood, zes, waaronder drie vrouwen, gewond, twee gevangen. De overigen hadden de vlucht genomen. Onder de dorpelingen bevonden zich geen doden, maar drie hunner lagen gekwetst op de grond. Deze laatsten werden onmiddellijk naar de parochie vervoerd.

— En hoe staat het met Jan De Lichte's handlanger? vroeg de politieman.

— Een kogel trof zijn been. Hij ligt daar te kermen en te vloeken, vertelde een jonge man.

— Eduard, zei de veldwachter tot een boer, haal een wagen, zo ge wilt, dan kunnen we al die gasten, doden en levenden, naar het dorp voeren.

— Maar enige mannen moeten mij vergezellen, sprak de landman. Die heidens keren misschien weer.

— Neem dan Domien, Rik en Louis mee.

De aangewezenen vertrokken.

Een half uur later kwamen ze met een wagen terug. De doden en gewonden werden opgeladen en naar de parochie vervoerd.

't Dorp stond natuurlijk in rep en roer. Ieder wilde die kerels zien, bijzonder de rover van Jan De Lichte. De beweging vermeerderde nog toen de soldaten uit de stad bij de kerk aankwamen.

— Te laat! verklaarde de burgemeester.

— Zijn ze ontvlucht? vroeg de aanvoerder der krijgslieden op een toon van hevige teleurstelling.

— Op die wagen liggen drie doden en zes gewonden. Twee gevangen zitten stevig gebonden onder de toren.

— Maar de bende was toch talrijker.

— Ja.

— Ha, ge hebt zelf willen aanvallen! Dat is handelen zonder overleg, gromde de soldatenoverste. We hadden de ganse troep kunnen grijpen.

— Met uw verlof, ge spreekt zonder kennis van zaken, wedervoer de burgemeester.

— Wat dan?

— Wel, de heidens hadden er de lucht van, dat de soldaten zouden komen. Ze waren juist op 't punt naar veiliger streken te trekken. Daarom riep ik de boeren op en wij hebben gedaan, wat in ons vermogen was.

— Dat klinkt anders.

— Er is een voorname gevangene bij!

— Wie?

— Een medeplichtige van Jan De Lichte.

— Een Egyptenaar?

— Neen, naar zijn spraak te oordelen een uit de omtrek van Aalst, hernam de burgemeester.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 47

EERSTE JAARGANG

24 AUGUSTUS 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489